

Sandefjord, 6. desember 2011: Vedtak i sak 73-2011.

Klager: NN

Innklaget: CrediCare, Postboks 394, 6802 Førde

Saken gjelder: Om klager har fremmet innsigelse han burde fått vurdert før inkasso ble iverksatt. Om utformingen av betalingsoppfordringen er i samsvar med inkassoloven § 10.

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.56.30748
Org.nr.: 971 317 612
www.inkassoklagenemnda.no

1. Kravet

Kravet gjelder ubetalt krav på treningsavgift til XX treningscenter AS. Hovedkravet er på kr 399. Salær beregnet etter tung sats er lagt til kravet med kr 762,50. Det totale kravet er betalt, men klager har krevd å få alle sine kostnader tilbakebetalt.

2. Saksforholdet

Gjennom arbeidsgiver har klager hatt en avtale om trening hos fordringshaver. Avtalen med arbeidsgiver skal ha blitt endret tidlig på høsten 2010 og fordringshaver har fremmet krav på treningsavgift overfor klager. Grunnet udekket krav på treningsavgift med forfall 20.11.10 sendte innklagede 20.12.10 ”Purring – Varsel før inkasso” på vegne av fordringshaver.

Da kravet fortsatt ikke ble betalt, ble det overført til utenrettslig inkasso og betalingsoppfordring, tillagt inkassosalær etter lett sats, ble sendt 10.01.11. I varselet het det blant annet ” Dersom De unnlater å betale vil salæret dobles og ytterligere renter og omkostninger vil påløpe ved rettslige skritt”.

Klager kontaktet innklagede med innsigelse mot kravet. I brev 20.01.11 til klager avviste fordringshaver innklagedes innsigelse og opprettholdt kravet. I brevet ble det vist til at kravet gjaldt oppsigelsesmåneden. Det het blant annet ”Før var dette en gratisavtale gjennom fylkeskommunen, men fra høsten ble det gjort en endring i denne. Kreditor anbefaler at en tar dette opp med Nordland Fylke”.

Innklagede sendte 09.02.11 girobrevet ”**Unngå dobling av inkassosalæret**”. I brevet het det ”Inkassosalæret øker med kr 381,25. Fristen i vår betalingsoppfordring av 10.01.11 er nå utløpt, og kravet står fortsatt ubetalt. Som tidligere varslet vil salæret dobles dersom kravet ikke blir betalt.”

Klager avviste fortsatt kravet i brev 12.02.11. Det ble hevdet at saken ble lagt bort etter en rekke telefoner mellom klager og innklagede. Klager avviste kravet fordi han ikke var medlem, og om han hadde vært medlem skulle kravet uansett ha vært rettet mot klagers arbeidsgiver, siden klager var 61 år. Klager informerte om at han ønsket å ta saken til Inkassoklagenemnda.

Innklagede fremsendte 22.02.11 ”**Varsel om utlegg** (jf. Tvangsl. §§ 4-18 og 7-2f)”. Det het her blant annet ”En utleggsbegjæring vil i første omgang medføre en merkostnad for Dem på minimum kr. 2 666,00” I tillegg blir De rapportert som dårlig betaler til Creditinform, Dun & Bradstreet og Lindorff Decision. Dette er dataregistre som banker, kredittselskaper og andre sjekker ved vurdering av lånesøknader og lignende.”

Etter å ha mottatt innbetaling av kr 788,12 sendte innklagede girobrev med restkrav, kr 382,53. Klager betalte restkravet, før han 02.03.11 fremsatte klage for Inkassoklagenemnda. Klager bestred hovedkravet selv om det var betalt. I tillegg hevdet han å ha betalt hovedkravet to ganger.

Klager skal deretter ha kontaktet innklagede som pr. e-post bekreftet at saken var avsluttet, og at han kunne se bort fra brevet ”Varsel om utlegg”. Klager besvarte e-posten med at han mente hovedkravet var betalt to ganger. Innklagede ble oppfordret til å bekrefte dette, samt å sende pengene tilbake.

Overfor Inkassoklagenemnda fremholdt klager at hovedkravet var betalt to ganger. Samme dag sendte klager et brev til innklagede der han viste til dobbeltbetalingen, og at saksbehandler ikke skal ha gjort noe for å finne denne. Det fremgikk av brevet at første betaing skal ha skjedd 25.02.11. Klager krevde for mye innbetalt overført til sin konto.

Innklagede ga tilsvar 03.06.11. Det ble vist til at fordringshaver har bekreftet at kravet er reelt, og at skyldner ikke har fremlagt dokumentasjon som fritar ham for betalingsplikt. Kravet er betalt i to betalinger med til sammen kr 1170,65. Saken ble avsluttet 03.03.11.

Sekretariatet for Inkassoklagenemnda tilskrev klager 28.06.11. Det ble vist til at innklagede har avsluttet saken på bakgrunn av at kravet var betalt i sin helhet. Det fremgikk at sekretariatet for Inkassoklagenemnda forsto saken slik at opprinnelig hovedstol ikke lenger var omtvistet, men at klager nå krevde tilbakebetalt det som var anført å være for mye betalt. Klager ble orientert om at innklagede var anmodet om en uttalelse rundt dette, samt at de var anmodet om en redegjørelse for inkassovarsel og betalingsoppfordring som var sendt i saken.

I brev 27.07.11 gjentok innklagede at kravet kun er dekket en gang, gjennom to delbetalinger. Klagers krav om tilbakebetaling ble av denne grunn tilbakevist. Det fremgikk videre at innklagede erkjenner at teksten i betalingsoppfordringen kan være noe bastant, og det er opplyst at standardteksten nå er endret.

I brev fra klager til Inkassoklagenemnda 03.08.11 fremgår det at klager ønsker å få tilbake alle kostnader, herunder begge hovedstoler samt for postanvisningskostnader og gebyrer.

3. Partenes anførsler

Klager anfører at han ikke er pliktig å betale noen del av kravet og krever innbetalinger på hovedstol og betalte kostnader refundert. Han hadde treningsavtale gjennom arbeidsgiver, men denne utløp i august 2010. Det anføres at avtalen ble sagt opp i august 2010 gjennom at han ikke aktivt meldte seg på trening for arbeidsåret høst 2010/vår 2011 hos arbeidsgiver. Det anføres at klager var medlem under et annet regelverk, og at han uansett ikke er skyldig kravet grunnet sin alder og at kravet må rettes mot hans arbeidsgiver. Kravet er bestridt en rekke ganger, også etter at det ble betalt. Det anføres videre at hovedkravet er betalt to ganger, og dobbeltbetalingen kreves tilbakeført. Grunnet feriefravær ble ikke innklagedes avslutning på bakgrunn av innbetalingen kommentert før 03.08.11. Det anføres at fordringshaver ikke har orden på sine medlemslister, og at det er disse som har dokumentasjonskrav når de sender ut inkasso.

Innklagede anfører at kravet gjaldt oppsigelsesmåneden november 2010. Avtale mellom fordringshaver og klager ble endret tidligere på høsten 2010. Det forelå derfor ingen avtale om fritak for betalingsplikten for november. Fordringshaver bekrefter at kravet er reelt og det er ikke fremlagt dokumentasjon som fritar skyldner for betalingsplikt. Klager ble underrettet om at kravet ble opprettholdt 20.01.11. Saken ble avsluttet etter at klager betalte kravet i to avdrag med til sammen kr 1170,65. Dette dekker hovedstol kr 399, salær kr 762,50 og renter kr 9,15. Det anføres videre at man i utgangspunktet mener at teksten i betalingsoppfordringen er utformet i samsvar med § 10, men man innser at formuleringen ”Dersom De unnlater å betale vil salæret doubles og ytterligere renter og omkostninger vil påløpe ved rettslige skritt” kan være noe ”bastant” i relasjon til § 10 bokstav e) ”unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader for skyldner og for rettslig inndrivning”. Det opplyses at man etter innspill fra nemnda vil tilpasse formuleringen i betalingsoppfordringen til å bli mer lik lovteksten i § 10 bokstav e. Krav på tilbakebetaling av noen del av kravet tilbakevises.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndmøte 14. november 2011 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Loven gjelder inndrivning av forfalte pengekrav, men inneholder ikke regler om hvordan det underliggende sivilrettslige forhold skal løses. Dette er et spørsmål som hører under domstolene. I slike saker tar nemnda derfor ikke endelig stilling til hovedkravet, men bare om det er grunnlag for inkassokostnader. En vurdering av holdbarheten av hovedkravet og de innsigelser som er gjort gjeldende, kan da likevel få betydning.

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves når skyldneren hadde innsigelse som det var "rimelig grunn" til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk og innsigelsen er fremsatt i tide.

Klagers innsigelse til kravet er at han ikke er pliktig å betale fordi han ikke er eller har vært avtalepart med fordringshaver. Klager viser til at han kun har hatt avtale om trening med sin arbeidsgiver, og at det er arbeidsgiveren som er eller har vært avtalepart med treningssenteret.

Nemnda viser til at før inkassosak kan iverksettes, må fordringshaver eller inkassator som den profesjonelle part, sannsynliggjøre at betalingsplikt foreligger. Til tross for at klager gjentatte ganger har bestridt kravet og anført at det ikke foreligger noen avtale mellom fordringshaver og ham, har verken fordringshaver eller inkassator fremlagt noe som sannsynliggjør at klager har noen avtale med fordringshaver. Innklagede har bekreftet at det har vært en avtale mellom fordringshaver og klagers arbeidsgiver, men at denne ble endret tidligere på høsten 2010. I nærværende sak mener nemnda at det ikke er dokumentert eller på annen måte sannsynliggjort at det foreligger et avtalerettslig grunnlag for i det hele tatt å fremme krav mot klager. Nemnda viser til at det er den som påstår å ha et krav mot noen som har bevisbyrden for å dokumentere at kravet er rettmessig og fremmet mot rett debitor. Nemnda mener at klager har fremmet en innsigelse som han burde fått vurdert før inkasso ble satt i verk, og at innsigelsen er fremsatt i tide. Det følger da av inkassoloven § 17 annet ledd at erstatningsplikten for de utenrettslige inkassokostningene faller bort.

Inkassoklagenemnda har videre av eget tiltak vurdert innklagedes betalingsoppfordring mot gjeldende regelverk. Etter § 10 skal betalingsoppfordringen angi at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader for skyldneren og til rettslig inndrivning. I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering omhandlet. Det fremgår der at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring skal formuleres slik at det uten videre påløper inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen for dette er at dersom skyldner fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, foreligger det ikke erstatningsplikt for inkassokostnader. I innklagedes betalingsoppfordring heter det blant annet " *I henhold til inkassoloven § 10 gis De 14 dager til å betale fordringen i henholdt til spesifisering. Dersom De unnlater å betale vil salæret doubles og ytterligere renter og omkostninger vil påløpe ved rettslige skritt.* " Etter nemndas syn er innklagedes betalingsoppfordring formulert på en slik måte at skyldneren, uten videre, påføres ytterligere omkostninger dersom inkasso iverksettes. Nemnda mener at dette er i strid med inkassoloven § 10 annet ledd bokstav e, og at det i tillegg øker betalingspresset og utsetter klager for urimelig påtrykk, jf. inkassoloven § 8 annet ledd. Klager plikter da ikke å erstatte fordringshavers inkassokostnader, jf. inkassoloven § 17 fjerde ledd.

Da klager har nådd fram på annet grunnlag har ikke nemnda vurdert om innklagedes brev " **Unngå dobling av inkassosalæret** " og " **Varsel om utlegg** (jf. Tvangsl. §§ 4-18 og 7-2f) " har utsatt klager for urimelig påtrykk i strid med god inkassoskikk, men vil påpeke at i saker der det er fremsatt en innsigelse som ikke er åpenbart grunnløs, bør det ikke fremsettes trusler om salærøkning eller rettslige skritt som det ikke er anledning til å iverksette.

Nemnda er etter dette kommet til at klager har fremsatt en innsigelse som han hadde krav på å få vurdert før inkasso ble satt i verk, og at betalingsoppfordringen ikke tilfredsstillter lovens krav. Klagers plikt til å betale de utenrettslige inkassoomkostningene er da ikke stede, jf. inkassoloven § 17 annet og fjerde ledd.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og innbetalte inkassokostnader skal tilbakebetales.

Rune Jensen
Leder av Inkassoklagenemnda